

ŽABOKUK

**Don Bosco
v Žabovřeskách**

obsah:

Zamyšlení.....	3
Kalendárium.....	6
(Ne)obyčejní lidé.....	8
Vzkříšení	10
Červené šaty	12
Perly z našich kázání	13
Don Bosko	14
Listopadové setkání pastorační rady farnosti....	17
S anděli na horách	18
Zabíjačka 2013.....	20
Senior Club	23
Měřím metr, no a co!	25
Oratoř bez hudby je jako tělo bez duše	26
Od ucha k uchu	27

významné dny

křty:

děti:

Laura Brišová	13. 1. 2013
Filip Vavřínek Čech	13. 1. 2013
Jan Krupanský	13. 1. 2013
Matouš Jan Bosko Kyjovský	13. 1. 2013
Metoděj Václav Marek	13. 1. 2013
Nela Dominiková	10. 2. 2013
Kamil de Lellis Kejík	10. 2. 2013
Matěj Libor Kopeček	10. 2. 2013
Damián Pavel Maliňák	10. 3. 2013
Klára Lišková	10. 3. 2013

pohřby:

Zdeněk Bartoněk	* 4. 8. 1930	+ 7. 1. 2013
Václav Helešic	* 7. 6. 1935	+ 12. 1. 2013
Blažena Plchová	* 28. 1. 1930	+ 21. 1. 2013
Zdeňka Němcová	* 7. 7. 1944	+ 28. 1. 2013
Vladimír Grünseisen	* 10. 2. 1927	+ 30. 1. 2013

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 5. 5. 2013.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzda-
vejte do schránky v kostele nebo na farní
úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo

periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela

Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2,

616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan & Jana Šlachetovi, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady, příspěvovatelé z farnosti a střediska mládeže.

Grafická úprava a sazba: Jan Huňaf.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, archiv středisko, farníci.

Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110

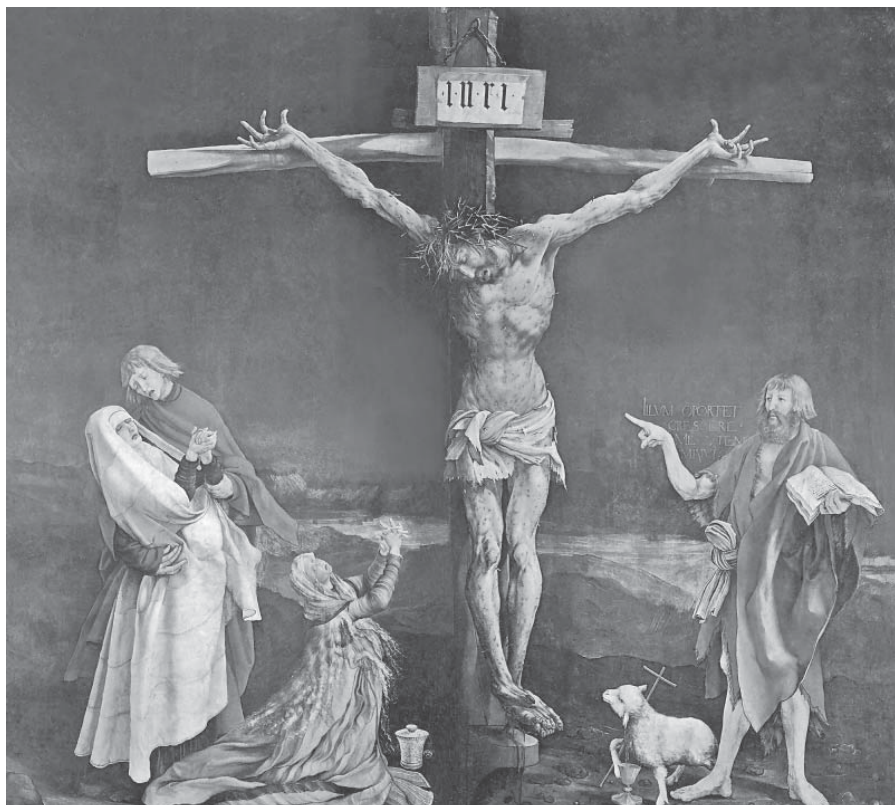
NEPRODEJNÝ, k vyvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Úvodník

Milí přátelé, když mě otec Josef Daněk požádal o postně-velikonoční úvodník do Žabokuku, téměř okamžitě se mi vyjevil v mysli obraz, který mě provází už po několik let velikonočními dny. A tento obraz bych vám rád nabídl k inspiraci a přemýšlení. Mám totiž moc rád velikonoční dny a nejvíce z nich mám rád Velký pátek. Jsem totiž přesvědčen spolu s jedním autorem, že nemáme právo mluvit o událostech onoho Rána, k ně-

muž směřuje slavení Velikonoc, pokud jsme nevzali dost vážně to, co znamená noc kříže.

Je mimořádně zajímavé, že asi tisíc let se vůbec nikdo neodvážil namalovat „realistický“ obraz Ježíše na kříži, který trpí. A je také zajímavé, že vůbec první vyobrazení ukřižování v historii je karikatura a Ježíš je zde znázorněn s oslí hlavou a kdosi se mu pod křížem posmívá. Bylo vytvořeno ve 3. století

a je k nalezení vyryté ve zdi na Palatinu v Římě. Co je to za znamení spásy, kterého se lidé bojí anebo si z něj dělají legraci?

Výtvarné umění odráží cosi pravdivého ze své doby, a proto se o něj zajímám, i když malovat neumím. Od třetího století až do dnešních dnů se lidé snaží Krista na kříži velmi různě znázorňovat a je to dobře. Jeden z těchto obrazů však pro mě nese natolik zásadní poselství, že mi před časem změnil život.

Namaloval jej Matthias Grünewald na začátku 16. stol. a byl součástí otevíracího oltáře v městečku Isenheim.

Na tomto obraze jsou pouze čtyři doprovodné figury: Jan Křtitel, který vztyčeným ukazováčkem ukazuje na toho, který trpí. Nalevo od kříže je Maria se strnulým obličejem, blízka mdlobám, podpíraná spolutrpícím učedníkem. A konečně Marie Magdalská, která zoufale klečí pod křížem a „bojuje o Boha“, protože to, co vidí, přece nemůže být pravda. Kristus je zde v nadživotní velikosti. Rty jsou po výkřiku opuštěnosti Bohem otevřené. Neslýchané kázání o utrpení pro vzdělané i nevzdělané.

A před právě tímto obrazem se modlili nejen mocná šlechta, ale i nejchudší z chudých, oddělení od ostatních kvůli nebezpečí nákazy a dotyku. Zohyzdění a natlačení k sobě vzhlíželi přes mříže nad kněze ke svému trpícímu Pánu. Byli to malomocní lidé, nakažení a propadlí „ohnivému utrpení“. Deformace jejich obličejů, prstů, pokožky a kostí nebyly nepodobné Grünewaldovu Kristu.

Modlili se před tímto ukřižovaným. Už kolem roku 1200 bylo v Evropě kolem dvaceti tisíc leprosárií pro doživotní vynucenou izolaci nakažených malomocenstvím, jedno z nich pak v Isenheimu připojené ke klášteru, v jehož špitálním kostele sv. Antonína se Grünewaldův obraz nacházel.

A sotva lze tušit, co musel znamenat obraz Vzkříšeného Krista, který byl na oltáři otevírán jen ve sváteční dny, pro isenheimské obyvatele, pokryté vředy a boláky – jako obraz naděje na čistém, zdravém těle...

Když jsem se před lety díval na ten obraz, zaujala mě jedna postava. Nebyl to ani Kristus, ani Jan křtitel. Byla to postava Máří Magdalény. Díval jsem se na ni tehdy hodně dlouho. A najednou jsem tam místo ní uviděl sebe. A měl jsem stejný postoj jako ona a myslel jsem si to, co ona. „To nemůže být pravda...“, „To je ztracený život“, „Co teď já s tím... já tomu člověku tak věřila a teď je konec...“

A stále znovu mě fascinuje, že i když v té chvíli patrně byla Marie Magdalská frustrovaná, smutná a zklamaná, i když vidí mrtvého Toho, v kterého skládala všechny své naděje, Toho který z ní vyhnal 7 démonů, Toho od kterého slyšela, že je cesta, pravda a život, přesto to nevzdala a neutekla (jako většina učedníků).

Když čteme v Bibli dál, vidíme, že stařečná Marie Magdalská naproti všemu udělala toto:

- 1) Stála pod křížem i v době Ježíšovy smrti (J 19,25)

2) Doprovázela Josefa z Arimatie, aby se podívala, kam byl uložen (Mk 15,46-47).

3) A hned jak to bylo možné, šla ke hrobu, aby mu posloužila. (J 20,1).

Jinými slovy – zůstala s ním a vydržela až do konce. Od kolika lidí či situací jsem v životě utekl jen proto, že nebyli podle mých představ?

A ještě jeden pohled na Marii Magdalskou - symbol beznaděje. Když přemýšlím nad svým životem, dívám se na ten obraz a vidím místo ní sám sebe, stejně jako ona tam klečím a bráním se. Ale čemu? Co si dosadím za symbol beznaděje? Teď anebo v budoucnu? Co mi nahání strach, že by se mohlo stát? Co bych už nevydržel anebo pod čím se hroutím už teď?

Už léta, vždy když jdu uctít kříž při obřadech Velkého pátku, pokleknou, a kromě toho, který na kříži visel, poklekám také před svým vlastním životem. Poklekám před všemi situacemi, kterým nerozumím, před všemi vztahy ve kterých se už nevyznám, před vším, čeho se bojím... Jako Marie Magdalská poklekám před symbolem beznaděje.

Ale tento pohled na kříž, jakým se dívám já či jakým se dívala Marie tehdy, je pohled člověka v den Velkého pátku. Ale za dva dny po Velkém pátku se nám jasně ukáže, jak čte Bůh naprosto stejnou situaci. Kříž a beznaděj (viděno lidskýma očima) jsou vlastně obrovská naděje a vítězství (viděno Božíma očima).

Velký pátek a všechno, co se v něm stalo a co se stalo potom, mi dává do života jednu obrovskou naději.

Na beznadějně události v mém životě existuje, kromě toho mého (někdy zoufalého) pohledu, také pohled Boží. A ten je vždy jiný – plný naděje.

A vědomí tohoto pohledu Božího na naše beznadějně události mě i vám může vlít sílu v těchto událostech prakticky obstát. A právě o tom je doba postní, právě o tom jsou Velikonoce.

Přeji Vám všem požehnané svátky.

P. Libor Všetula

kalendariium

farnosti

Březen

- 17. 3. neděle** Křížová cesta farnosti v přírodě
23. 3. sobota Duchovní obnova farnosti před Velikonocemi
24. 3. neděle Květná neděle – 9.00 průvod s ratolestmi z nádvoří
28. 3. čtvrtek Zelený čtvrtek – 18.00 mše sv. na památku „Poslední večeře“, Getsemany
29. 3. pátek Velký pátek – 15.00 pobožnost křížové cesty; 18.00 velkopáteční obřady;
30. 3. sobota Bílá sobota – 10.00 – 18.00 adorace u Božího hrobu 20.00 – velikonoční vigilie – obnova křestních slibů
31. 3. neděle SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ. Boží hod velikonoční – mše sv. jako v neděli

DUBEN

- 1. 4. pondělí** Pondělí velikonoční mše sv.: 7.30, 9.00 a 18.00
13. 4. sobota udělování svátosti pomazání nemocných
28. 4. neděle udílení svát. biřmování v 10.30; biskup Vojtěch

KVĚTEN

- 9. – 18. 5.** Novéna k Duchu svatému – 20.00 – 21.00 hod.
18. 5. sobota Svatodušní vigilie od 20.00 hod.
19. 5. neděle SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO – mše sv. jako v neděli
12. 5. neděle 1. sv. přijímání dětí – 10.30 hod.
24. 5. pátek Noc kostelů
25. 5. sobota Slavnost Panny Marie Pomocnice křesťanů a Den farnosti
30. 5. čtvrtek Slavnost Těla a Krve Páně – Boží Tělo

ČERVEN

- 2. 6. neděle** Dětský den
7. 6. pátek Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
8. 6. sobota Pouť farností na Velehrad
9. 6. neděle závěrečná akademie střediska mládeže – pro mladé jak z farnosti tak i ze střediska
15. 6. sobota /16.6. neděle/ akce pro děti z diecéze
21. 6. pátek závěrečný táborák – pro všechny

kalendariium

střediska mládeže

8. 3. Hudební soustředění	21. 4. Představení divadla Bedruňka
9. 3. Akce Datel – hudební dopoledne pro rodiny	1. 5. Státní svátek – středisko zavřeno
17. 3. Představení divadla Bedruňka	2. 5. Krtek: Dominik Savio
17. 3. Jarní hudební akademie	8. 5. Státní svátek – středisko zavřeno
22. 3. Vítání jara v Klubu maminek	17. 5. Hudební soustředění
27. 3. Velikonoční tvoření	21. 5. Letniční slavnost v Klubu maminek
28. 3. – 1. 4. Velikonoční prázdniny	26. 5. Představení divadla Happy Theatre

bohoslužby o velikonočních

v kostele Panny Marie Pomocnice v Brně-Žabovřeskách

23. 3. večer květné neděle

18.00 mše sv. s lidovým zpěvem, žehnání ratolestí a pašije podle sv. Lukáše

24. 3. květná neděle – pašijová

7.30 mše sv. s lidovým zpěvem, žehnání ratolestí, pašije podle sv. Lukáše

9.00 ratolesti a průvod do kostela pašije podle sv. Lukáše

10.30 mše sv. s lidovým zpěvem, žehnání ratolestí, pašije podle sv. Lukáše

17.00 křížová cesta

18.00 večerní mše sv., žehnání ratolestí, pašije podle sv. Lukáše

25. 3. pondělí sv. týdne

7.00 a 18.00 mše sv.

17.00 – 18.30 příležitost ke svátosti smíření

26. 3. úterý sv. týdne

7.00 mše sv.

17.00 bohoslužba slova pro děti

17.00 – 18.30 příležitost ke svátosti smíření

27. 3. středa sv. týdne

7.00 a 18.00 mše sv.

17.00 – 18.30 příležitost ke svátosti smíření

28. 3. zelený čtvrtek

18.00 mše svatá na památku POSLEDNÍ VEČEŘE PÁNĚ po mši sv. společná adorace v kostele noční bdění – Getsemanská zahrada od 22.00 – 7.00 hod.

29. 3. velký pátek

8.00 modlitba ranních chval a duchovní četby

15.00 křížová cesta

18.00 VELKOPÁTEČNÍ OBŘADY – přísný půst pašije podle sv. Jana

30. 3. bílá sobota

8.00 modlitba ranních chval a duchovní četby

10.00 – 18.00 adorace u Božího hrobu

20.00 VELIKONOČNÍ VIGILIE obnova křestních slibů a slavení eucharistie

31. 3. slavnost zmrtvýchvstání páně BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ

7.30 ranní mše sv. s lidovým zpěvem

9.00 SLAVNOSTNÍ MŠE SVATÁ

10.30 s lidovým zpěvem

18.00 večerní mše sv.

18.45 Te Deum a svátostné požehnání

1. 4. pondělí velikonoční

7.30 ranní mše sv.

9.00 mše sv. s lidovým zpěvem

18.00 večerní mše sv.

Farní skřítki

Milí čtenáři, jelikož letos slavíme rok víry, bylo by vhodné konečně uvěřit i tomu, že se spousta dějů neodehrává jen tak nějak sama od sebe. Že například v kostele nejsou samočistící povrchy a nástěnka nemá samoplňovací funkci. Někdo za tím stojí. A naši farní skřítki by chtěli najít nové kamarády se vzťahem k čistícím prostředkům. Přidat se můžete k úklidovým partám v sobotu či pondělí ráno, začíná se v 8.00, hotovo je za půlhodinku. Když se nás najde víc, bude možné zorganizovat na střídačku úklidové party, a přijít jednou za dva týdny už nikoho jistě nebolí.

V sobotu jsem se vyrazila podívat, jak na to. Každý má svůj rajon a ten dravě cítí. Takhle ráno mě překvapila i přítomnost mladých, kromě věrných stálic. Zajímalo mě, co je vyžene z postele. „Chodím na čtvrtetní strečko a tam oheď otec Radek říkal, že je možnost takto vypomocť, tak jsem přišel“, řekl mi mladý student medicíny Jakub s tím, že stejně domů na Slovensko nepojede, protože se jako medik musí učit celý víkend na těžkou zkoušku z patologie. Maturant Karel se mému dotazu na vstávání zasmál: „Normálně do školy vstávám o půl šesté, takže vstávat v sedm pro mě znamená dobře si přispat...“ A jaký má důvod k bohuľibé činnosti studentka Petra? „V rámci přípravy na biřmování jsem si vybrala úklid jako pomoc farnosti. „Všem šla práce od ruky a brzy bylo hotovo. Pan Daniel mi povyprávěl,

jak se k šéfování sobotního úklidu dostal: „Vždycky jsem vypomáhal, zamlaďa v komínském kostele a také jsme se s partou starali i o kapličku v Jundrově. A tady mi jednou pan Balabán vrazil do ruky košťě a bylo to. Jako v té pohádce o převozníkovi... Uklízí se kostel, zákulisí-knihovna a chodbičky, občas i nahoře chór. Bylo by fajn, kdyby se někdo ochotný přidal, protože jsme už uklízeli celý tenhle prostor jen ve třech a to je málo.“

Když vejďete do předsíně kostela, jistě vám padne zrak na vitrínu vpravo. Už více než 5 let se o ni stará Hanka Vejvodová: „Nástěnky jsem začala dělat ve svých 19 letech v židenickém kostele, kam jsme chodili s rodiči. Tehdy mi také začal ze zahraničí posílat materiály P. Josef Šimčík, původem Brňák, kte-

rý působil ve Švýcarsku. Čerpala jsem i z knížky od salesiána Václava Klementa, který emigroval v roce 1986. Tady v Žabinách mi jednou do ruky vrazila klíčky Jana Šlachťová, ať to dělám. Už pár let obsah vymýšlím sama.“ Inspiraci hledá Hanka například v knížkách spirituála Biskupského gymnázia P. Konzubla, které jí ze školy nosí dcera Katka. „Mimo to hledám na internetu. Pracuji ve výzkumu, takže když mám chvilku čas mezi jednotlivými pokusy, dívám se, co je nového. Práce na nástěnce mě těší, v tomhle se realizuji, a беру to jako svůj úkol ve farnosti.“

Milé sestry a bratři, také jste už objevili svoji parketu ve farnosti? Tu parketu můžete o sobotách vytírat, můžete ji pokrýt upečenými buchtami na farní akce, přijít nad ní postavit stan na Den farnosti. Každý z nás je na něco nadaný a není větší radosti než přidat ruku ke společnému farnímu dílu. Děkuji všem farním skřítkům za jejich práci, ať už těm pravidelně vypomáhajícím, tak i těm, kterým různé důvody nedovolí než se vzepjat k nárazovým akcím, vše se počítá!

Milena Alday Delgado

Vzkříšení

Mnoho lidí s pochopením a s úctou sleduje Kristův příběh až k bodu, kdy se mluví o jeho zmrtvýchvstání. To považují za nemožné a vyloučené. Jistě, je to něco, co nelze doložit a vykázat v moderním světě uznávanými vědeckými způsoby. Je to něco, v co mnoho lidí věří na základě svědectví Bible. Není nic zvláštního a tím méně urážlivého, když tomu svědectví jiní nevěří. Jeden z apoštolů, Tomáš, rovněž neuvěřil svědectví svých přátel a trval na tom, že se chce dotknout ran na těle vzkříšeného Krista. Nezapomínejme také na to, že věřit není to stejné co vědět. Ať tak, či onak, máme před sebou křesťanské předávání velikého poselství o Kristově zmrtvýchvstání. Pozastavme se tedy u něho.

Vyjděme z otázky: Co se stalo s životem? Žijící člověk vskutku není jen nějaký předmět. Chceme-li někoho poznat, nestačí, abychom znali jeho postavu, výšku, váhu, barvu vlasů a podobu tváře. Musíme vědět, co dělá, co prožívá, jak jedná, jaký je jeho příběh. Smrtí, zdá se, že příběh končí. Je to zdání. Protože příběhy lidí jsou mnohotvárně propojeny, osobní dějiny zesnulých pokračují dál v příbězích lidí, které ovlivnili, poučili, zranili. Njde tu jen o to, že biologická smrt se nekryje se smrtí sociální, že mnoho lidí žije ve vzpomínkách druhých. Ty jednou vyblednou a pro většinu lidí nastane okamžik, kdy už na ně nikdo nevzpomene. Jde spíše o to, že myšlenky a ideály zemřelých jsou nesený, užívány, předávány dál a dál. U silných osobností

se mluví o jejich stále živém duchu. Uvážíme-li, že člověk je nejen tělo, které se vyvíjí, proměňuje a nakonec rozpadá, ale také životní příběh, který plyne, můžeme snad říct, že se hmota naší tělesnosti proměňuje v onen příběh.

Co uctíváme a oslavujeme při slavnosti vzkříšení? Slovo vzkříšení je etymologicky spjata se slovesem křesat. Latinské *resurrectio* znamená znovu povstati, znovu vznikat. Když o své smrti a zmrtvýchvstání mluvil Kristus, přirovnal je k zasetí a zániku zrna, které vzklíčí a vynese mnohonásobný život klasu, který se odvine jediné za předpokladu, že se zrno vydá. Poukázal na skrytost životního příběhu klasu, který je v zrnu ukryt. Velké obřady velikonoční noci začínají vykřesáním ohně. Nedejme se zmást dnešními způsoby zapalování a zamysleme se nad křesáním. Sotva si lze představit něco chladnějšího a mrtvějšího než kámen. A přeci! Z této dokonale neživé hmoty vylétne jiskra, která zažehne oheň. Od takto získaného ohně je zapálen paškál, velikonoční svíce, která je vnesena do temného chrámu. Svíce je symbolem vzkříšeného Krista, který vítězí nad temnotami smrti. Svíce je pozdvižena a jáhen zpívá krásný, prastarý text chvalozpěvu.

Věnujme teď pozornost svíci, jejímu vzniku a vosku. Vosk, mazlavá, nic necítící hmota se proměňuje ve světlo, které zahání tmu. Každá svíce žije tím, že se takto proměňuje. Zmrtvýchvstání stojí teď před naším zrakem jako povstání

ve světle, či povstání do světelné podoby. Tento zářivý obraz Krista je založen v jeho naprostém sebevydání pro bližního. Hořící svíce, symbol vzkříšení, je obrazem lidského života a pozváním. Jde o pozvání k určitému životnímu přístupu. Stojíme před volbou. Na jedné straně můžeme pevně držet vše, co nám patří, pro sebe a nedělat nic pro druhé. Pak nás nejspíše čeká loupeživá smrt a po ní chamtivý útok na to, co zde po nás zůstane. Může nás také čekat, že ve světlo neproměněný vnitřní žár

žárlivé závisti nás spálí na prach nicoty. Toť konec ryzích sobců. Na druhé straně se nám otvírá cesta k pomoci připraveného štědrého člověka, který rozdává svůj čas, síly, zájem i majetek druhým a zanechává tak světelnou životní stopu. I tato cesta končí biologickou smrtí, ale světlo laskavosti přetrvává. Přiznávám, že takový život vypadá někdy trochu podivně až bláznivě, ale je krásný!

**Převzato z knihy
Petr Piřha Velikonoce
Jan Šlachta**

Červené šaty

Visely ve skříni, když umírala, matčiny červené šaty jako sečná rána v řadě starých tmavých šatů, obnošených stejně jako její život. Zavolali mě domů, a já věděla, když jsem ji uviděla, že tohle nepřechká. Když jsem zahlédla ty šaty, povídám: „Ale mami – to je krása, nikdy jsem tě v nich neviděla.“ „Nikdy jsem je nenosila,“ řekla pomalu. „Posaď se Mílo – ráda bych ti ještě dala pár rad, než odejdu, jestli to dokážu.“ Seděla jsem u její postele a ona si povzddechla tak zhluboka, až jsem se lekla, že je konec: „Teď, když už brzy odejdu, začínám některé věci chápat. Učila jsem tě dobře – ale učila jsem tě špatně.“ „Co tím chceš říct, mami?“ „No – vždycky jsem si myslela, že dobrá žena nesmí čekat, že by na ni někdy přišla řada, že má jen pracovat pro ty druhé. Nejdřív to a potom ono, ať jsou všichni spokojení a ty ať jsi až na konci jejich řady. Doufáš, že i na tvá přání se někdy dostane. To se ale samozřejmě nikdy nestane. Tak to šlo celý můj život – nejdřív tvůj otec, pak tví bratři, taky tvé sestry a ty.“ „Dělalas všechno, co matka může udělat,“ „Ach Mílo, Mílo, nebylo to k ničemu – pro tebe, pro něj. Copak to nevidíš? Udělala jsem ti tu nejhorší špatnost, když žádala jsem jenom nic – nic pro sebe. Tvůj otec ve vedlejším pokoji rozzlobeně civí do zdi – když mu to doktor řekl, přijal to špatně, hned mi běžel k posteli a málem ze mě vytrásl duši: „Ty nesmíš umřít, slyšíš? Co jen teď se mnou bude?“ „Bude to mít těžké, to ano, až odejdu, nedoká-

že najít ani pánvičku, však víš. A vy děti, na mně se mohl každý zdarma povozit, všude. Já první vstávala a poslední šla spát, sedm dnů v týdnu. Vždycky jsem si vzala spálený toast. A nejmenší kousek koláče. Vidím, jak tví bratři teď zacházejí s manželkami a je mi z toho zle, protože to já jsem je učila, a oni mě poslechli. Naučili se, že manželka ani neexistuje, že má jen dávat. Ano, každý ušetřený penny jsem dala na vaše šaty, vaše knihy, i když to nebylo nutné. Ani jednou si nevzpomenu, že bych já odjela do města koupit si něco pěkného pro sebe. Jen loni jsem si koupila ty červené šaty. Našla jsem dvacet dolarů, se kterými se nepočítalo. Už jsem je málem dala na myčku, ale potom nějak – zkrátka vrátila jsem se domů s krabicí. Tehdy mi tvůj otec vyhuboval. ‘Kam chceš takovuhle věc nosit – snad do opery nebo co?’ „Měl pravdu. Nikdy jsem ty šaty neměla na sobě, jen v tom obchodě. Ach, Mílo – vždycky jsem si myslela, že když si v tomhle světě nevezmeš nic pro sebe, dostaneš všechno v tom budoucím. A teď už tomu nějak nemůžu věřit dál. Myslím si, že Pán chce, abychom něco měli – i tady a teď. A říkám ti Mílo, kdyby mě nějaký zázrak dokázal zvednout z postele, našla bys tu jinou matku, byla bych jiná. Tak dlouho jsem se nechávala opomíjet, že už bych ani nevěděla, jak na to, ale já bych se to naučila, Mílo. Naučila bych se to.“ Visely tam ve skříni, když umírala, matčiny červené šaty jako sečná rána v řadě tmavých starých šatů,

obnošených jako její život. Její poslední slova ke mně byla... „Prokaž mi tu čest, Mílo, nechoď v mých stopách. To mi slib.“ Slíbila jsem. Nadechla se a pak na ni přišla řada – zemřít.

*Převzato z knihy
Jack Canfield Mark Victor Hansen
Slepičí polévka pro duši 2. porce
Připravila Jana Šlachtová*

perly z našich kázání

24. 12. 2012 P. Radek Gottwald

Nejdůležitější poselství Svaté noci je spojení Boha a člověka.

13. 1. 2013 P. Josef Klinkovský

Bůh se neskrývá. Dává o sobě vědět těm, kdo po něm touží.

27. 1. 2013 P. Jan Stuchlík

Ať z každého z nás vane Duch Svatý.

3. 2. 2013 P. Radek Gottwald

Nový pohled na druhé se vyplácí. Zkusme se na blízké podívat jiným pohledem.

10. 2. 2013 P. Pavel Tichý

Znamení dospělosti je umět si říct o pomoc.

17. 2. 2013 P. Josef Daněk

Jaké místo má Bůh v mém životě? Je Pánem On, nebo já?

24. 2. 2013 P. Pavel Tichý

Ať se Boží sláva projeví skrze nás! Skrze to, jak se nás Bůh dotkl!

Don Bosko u nás 9. 2. 2013 – Vysvětlení úcty

Jeho návštěva je vyjádřením vztahu k člověku, který je nám blízký. Když kluk má rád dívku, má po ruce její fotku, aby

se kdykoliv na ni mohl podívat a připomenout si ji. Stejně i rodiče mají často po ruce fotky svých dětí. Rádi se na ně dívají a taky je druhým s oblibou ukazují. Platí staré známé: Sejde z očí, sejde z mysli. Proto fotka nebo jiný předmět, který nám připomíná blízkou osobu, je pro nás vzácností. Některé vztahy, zvláště k těm nejbližším, nekončí ani jejich smrtí. Chodíme na jejich hroby. Vzpomínáme a modlíme se za ně. Taková úcta nám nepřijde nijak zvláštní.

V prvotní církvi byl další prvek vyjadřující vztah k obdivuhodným lidem. Nad jejich hroby se sloužily mše svaté. Byli to většinou mučedníci, kteří za víru položili život hrdinným způsobem. Nato navázal zvyk dávat do oltářů ostatky

svatých, abychom tak zdůraznili, že napodobili Ježíše a položili život za víru, tak jak se on obětoval za nás. Úcta k ostatkům svatých byla nejsilnější ve středověku. Lidé se ke svatým chodili modlit, aby jim svou přímluvou pomohli v situacích, které prožívali. V dnešní době úcta k ostatkům svatých není tak intenzivní, jak tomu bylo dříve, přesto je to jedna z možností, jak vyjádřit v našem případě vztah k zakladateli našeho díla k Donu Boskovi. Mnozí lidé jezdí do Turína v severní Itálii, aby se pomodlili u jeho hrobu. V tyto dny je tomu naopak. Don Bosko v podobě sochy, v níž jsou uloženy jeho ostatky, putuje po celém salesiánském světě. Navštěvuje jednotlivé komunity a tak nás propo-

juje s celým světovým dílem. Je tímto jednotlícím prvkem. Je to samozřejmě i otázka víry, jak tuto záležitost uchopíme. Jako povzbuzení může pro nás být skutečnost, že na některých místech se udály na přímluvu Dona Boska zázraky. (Např. v Kongu došlo k uzdravení matky jedné salesiánky.) Při této návštěvě sochy s jeho ostatky věříme, že Don Bosko bude přímo procházet naším domem.

Listopadové setkání pastorační rady farnosti

Asi víte, že v naší farnosti již delší dobu existuje tzv. pastorační rada farnosti. Ale možná jste si někdy říkali, co že to ta farní rada vlastně je, k čemu je přínosná a co vůbec dělá. Abychom vám naši činnost alespoň částečně přiblížili, budeme Vás po našich setkáních pravidelně ve stručnosti informovat.

V sobotu 24. listopadu odpoledne jsme se sešli ve středisku mládeže k dalšímu jednání, které začalo společnou modlitbou breviáře. Setkání bylo víceméně hodnotící, protože každý z členů pastorační rady farnosti mohl ke třem široce vymezeným oblastem („Daří se“, „Co změnit“ a „Co chybí“) připojit svůj pohled na fungování naší farnosti.

Z celé řady témat jsme diskutovali o otázkách, které jsou – tedy alespoň z našeho úhlu pohledu – nejvíce aktuální. Zaměřili se především na problematiku dospívající mládeže v naší farnosti, zejména na vytvoření takového prostředí, aby se v našem farním společenství mládež cítila přijata a mohla nacházet podporu a zázemí, a aby tak nedocházelo k tomu, že někteří mladí farníci přestali náš kostel z různých důvodů navštěvovat.

Hovořili jsme také o informovanosti farníků ohledně rozdělení kompetencí mezi jednotlivými salesiány. Kdo z nich má jaké pole působnosti, na koho se obracet se svými potřebami.

Odezvu mezi členy farní rady mělo také možné rozšíření kurzů vzdělávání ve věře s tím, že jsme si vědomi složitosti celé problematiky a v podstatě i nízkého zájmu o takovéto vzdělávání ze strany farní-

ků. Zabývali jsme se mimo jiné i farními webovými stránkami. Chceme, aby se na brno.sdb.cz objevovalo více aktuálních informací o farních akcích, kterých v průběhu roku rozhodně není málo.

Diskutovali jsme možnost vytvoření dlouhodobější vize farnosti na 3–5 let nebo zapojení většího množství farníků do aktivit pořádaných v naší farnosti. V rámci této diskuse jsme věnovali poměrně hodně prostoru otázce úklidu kostela. Ten totiž možná řada z nás bere jako jakousi samozřejmost, aniž by věděla, jaké je za tím úsilí dobrovolníků (většinou farníků vyššího věku), kteří náš kostel uklízejí každou sobotu a pondělí. Pokud byste měli chuť a zájem s úklidem kostela pomoci, neváhejte, prosím, kontaktovat pana faráře. Čistý kostel nejen o nedělních bohoslužbách totiž není něco automatického. A proto všem těm, kteří se na jeho úklidu podílejí, patří velké poděkování.

Asi nebudu hovořit jen za sebe, když uvedu, že celé setkání bylo velmi přínosné. Diskutovali jsme především o záležitostech, které v naší farnosti vnímáme jako podstatné, a se kterými se na nás často obrácíte i vy, farníci. Na jednáních vždy oceňuji velice přátelskou a konstruktivní atmosféru, kterou tentokráte ještě umocnilo výborné občerstvení, takže se na závěr sluší poděkovat těm, kteří ho pro nás připravili. Společné setkání jsme zakončili bohoslužbou.

*Stanislav Caletka (člen PRF),
Václav Jiráček SDB (člen PRF)*

S anděli na horách – Jarní prázdniny v Albeřicích 2013

Lyže, podvlíkačky, jelení lůž..., radši si udělat seznam a pomalu od čtvrtka začít balit, ať něco nezapomeneme. Každý rok před jarními prázdninami tytéž mantry, a to i v rodinách dobrých katolíků. Hurá, jedeme. Brzdíme, táta zapomněl zimní obuv. Zpátky ni krok, v Globusu ve chvílce zakoupit za levný peníz nehezku sestru pohorek, která vypadá, že se rozteče teplem nohy ještě před Trutnovem, ale co, peníze musí vystačit na vleky a Krakonoše k večeri - ten náš nevystupuje z mlhy s fajfkou, ale se sladem a deseti stupni. Svitavy, Hradec, odbočit

správně, a už krajina nadějně bělá, Trutnov, začíná cílové stoupání ... a skoro narážíme do fronty aut našich moravských strců, co umí vytahovat okurky z láku, ale kdeže instalovat sněhové řetězy! Chovatel kokršpanělů J.Š. doufal v zázrak při zapůjčení řetězů velikosti kola na traktor, ale nejsme v Lurdech, pane! Uf, vyšlo to, vynosit kufry, večere, zastlat děti, které ještě patří do sféry vlivu, a společný program se rozjíždí, stará parta, nové vrásky, věčná chuť se společně bavit. Ráno se rachitické městské postavičky choulí ve sportovních úborech,

a jdeme voskovat, Karle, dáme tam ten parafín, to bude držet! Kdo jde na albeřícký zabiják, Martin vyhandloval slevu, ale musí nás být aspoň 17, takže i když nesjezdujete, kupte si permici, at máme tu slevu, buďte přece kamarádi... A den se útěšně chýlí ke konci, údy tuhnou přetížením, Krakonoš ani nezteplá a večer se chutě rozjíždí v country rytmu, chlapci bez manželek, vy budete tady s holka-ma, pěkně to popárujeme, Jirka s Věrkou ukáží kroky, začneme figurou zvanou medvěd. Z některých farníků se klubou žihadla s rytmem v těle, ale ti tam s námi nebyli. Po snídani společná modlitba v kapli, no podívejme na tu naši mládež, jak si připravila prima zamyšlení, a je to tady zas, vosk a sjezd, Jarku, Borisi, nezkusíme směr Pomezní boudy, jestli tam budou ty nepoživatelné lívanečky jako vloni, a děti, máte helmy? Odpoledne nám přijíždí otec Josef, jako místní frajeři nalehko bez řetězů, s popelcem pro velké a mlsáním pro malé. Nastává i svatováclavský večer a skočíme do něj po hlavě společnými hororovými

historkami „jak jsme se my dva seznámili“. Romantika se nám nějak nemůže proklubat, většina budoucích manželů byla vyškrtuta ze seznamu vhodných adeptů hned ze začátku, ale pohled na společné potomky mi dokazuje, že se v něm hoši dokázali vydrápat nahoru i přes absenci pochopení ženské duše a country rytmů. A je to tady, poslední večer, přihlaste se, kdo chce jet příště, les rukou, takže všechno při starém. Co jsem si odvezla zpátky do nížiny? Cizí pánskou mikinu. A také vzpomínky na nádhru mrazivé horské noci a neslyšené padání jiskřících sněhových vloček, na půlnoční rozhovory, na úsilím zrudlé tváře bratří v Kristu v touze kroutit uvolněné boky jako starý Joe z delty Mississippi, na šťastná omrzlá dětátka, na velká děcka, která už jdou ve stopách svých rodičů s humorem a osobitostí. Velký dík patří našim arcioorganizátorům Janě a Honzovi Šlachtovým a všem, co se podíleli na letošní dovolence.

Milena Alday Delgado

co proběhlo ve středisku...

Zabíjačka 2013

Milí čtenáři,

dnešní příspěvek rubriky Senior club si mohou směle rozečíst i mladší z vás. Zamyšlení kněze a řeholníka Prokopa Siostrzonka na téma stáří totiž obsahuje v závěru tři upozornění, na co bychom v přístupu ke starším neměli zapomínat. Příspěvek přebíráme z Katolického týdeníku.

Stáří je životní období, kterého se mnozí bojí, s nímž se neumějí vyrovnat, ať už ho prožívají sami nebo se s ním setkávají v životě jiných. Mnozí si možná myslí, že mají už i podzim života za sebou a prožívají jen zimu, jakousi strnulost, která už nic neočekává...

I stáří však může být krásnou a plodnou dobou. Podobně jako i každý podzim přináší své krásné a chutné ovoce, a dokonce i každá zima přináší bohatství krás a netušených možností, které parné léto rozhodně nemůže nabídnout. Jeden moudrý mnich starověku prohlásil: „Nermut se nad tím, co ti stáří bere, ale raduj se z toho, co ti nechává a dává!“ A zralý věk poskytuje skutečně mnoho velikých darů.

Podle mě je prvním a nedocenitelným darem zralého věku moudrá a živá víra. Vždyť člověk zralý má své zkušenosti podobné těm, které na počátku 17. století popsal kardinál sv. Robert Bellarmin slovy: „Hory se nám zdají velké, protože jsou blízko, a hvězdy, ačkoliv jsou větší, vypadají jako světlé tečky. Kdybychom byli na nebi, hvězdy by se nám jevily ohromné, jak ve skutečnosti jsou, a hory by se nám zdály jako prášek písku. Lidé

na tomto světě, kteří mají srdce zde na zemi, považují za něco velikého majetek a lopocení na tomto světě. Zdědí-li něco, jsou celí bez sebe radostí. Když ztratí háléř, pobouří všechno okolo. Kdo bydlí na vysoké věži víry, je tak daleko od věcí tam dole, že se mu všechny ty velké a důležité problémy zdají dětskými hrami. Srovná-li s věčností všechny ty nehody tohoto světa, nebojí se jich více než štipnutí mouchy.“

Ano, podzim a zima života doslova vyzdvihnou člověka na takovou vysokou věž, a proto zralý člověk je schopen vidět život svůj i život svého okolí daleko realističtěji, s opravdovým nadhledem. Jen se chtít takto podívat! Bylo mi dopřáno už jako ministrantovi a poté jako seminaristovi setkat se s takovými moudrými kněžími „na vysoké věži víry“. Mohli mě jako dítě či dospívajícího povzbudit a usměrnit, protože měli vytvořeno pevné lidské zázemí. Potřebujeme i dnes stále takové opory. Mnohdy se ztrácejí, protože jim schází pomocná ruka.

V listech Pavlových je život často přirovnáván ke sportovním výkonům. Je známo, že usilovné vypětí drží sportovce v kondici a často rozhoduje o vítězství. Možná na toto sportovní úsilí myslel Pavel, když na konci života píše, že bojoval dobrý boj. Žádný člověk není ostrov – vědomí tohoto faktu by mělo způsobit, že nikdo nebude stárnout a umírat sám. Okolí tedy má jakkoliv přispěchat s pomocí.

Někdy má mladší generace v sobě vědomí, že stáří je jakási růže z Jericha, kterou je třeba jemně a opatrně uložit do vaty, oprašovat, držet v suchu a při vhodné příležitosti vytáhnout a zasadit do vody. Ale staří lidé se liší od jerišké růže tím, že žijí, myslí a cítí nejenom při nějaké zvláštní příležitosti, ale stále. Proto vnímám, že je třeba zformulovat jakési zásady pro okolí, které pečuje o staré lidi:

1. Minulost je v očích mnoha starých lidí určitou „svátostí“. Nesmíme se tedy o všem minulém vyjadřovat kriticky a lehkovážně. I kdyby se jednalo už nyní o věc překonanou, možná i částečně špatnou, když ji staří lidé prožívali jako současnost, chybělo jim naše vidění, náš odstup, prověrka času.

2. Staří lidé jsou velmi citliví na to, abychom uznali, že něčím přispěli k dobru našemu společnému. I když se nám mladším někdy mohou zdát směšná

ta defilé veteránů, ty rady pro ně mají ohromný význam. Bez jejich zásluh bychom neměli současnost.

3. Nesmíme se na starší lidi dívat jako na úplně invalidy, kteří nejsou ničeho schopni, protože to by je příliš pokorovalo, ponížovalo. Nic tak neponižuje člověka jako vědomí či pocit, že překáží. Jistě staří lidé nebudou moci již vykonávat všechno, na co byli zvyklí, ale nesmějí pocítit pohrdání. Když se bouře utiší, pták začne zpívat. Proč by se právě tak neměl člověk ve svém stáří radovat z každého slunečního paprsku, který mu zůstal? Kéž by lidé byli vděčnější za to, co jim zůstalo, místo aby naříkali nad tím, co nemají. Moc bych si přál, aby tohle mohl prožívat každý starý člověk.

Lucie Kučerová

Milé děti,

přichází jaro a to je čas mládat a sazenic. Sluníčko sílí, a tak si i za oknem maličkého bytu můžete nechat naklíčit řerichu nebo vypěstovat pažitku. K chovatelským nápadům vás nepobízím – přece jen péče o takového psa nebo kocourka vyžaduje mnohem víc práce a odpovědnosti. To případně proberte s rodiči.

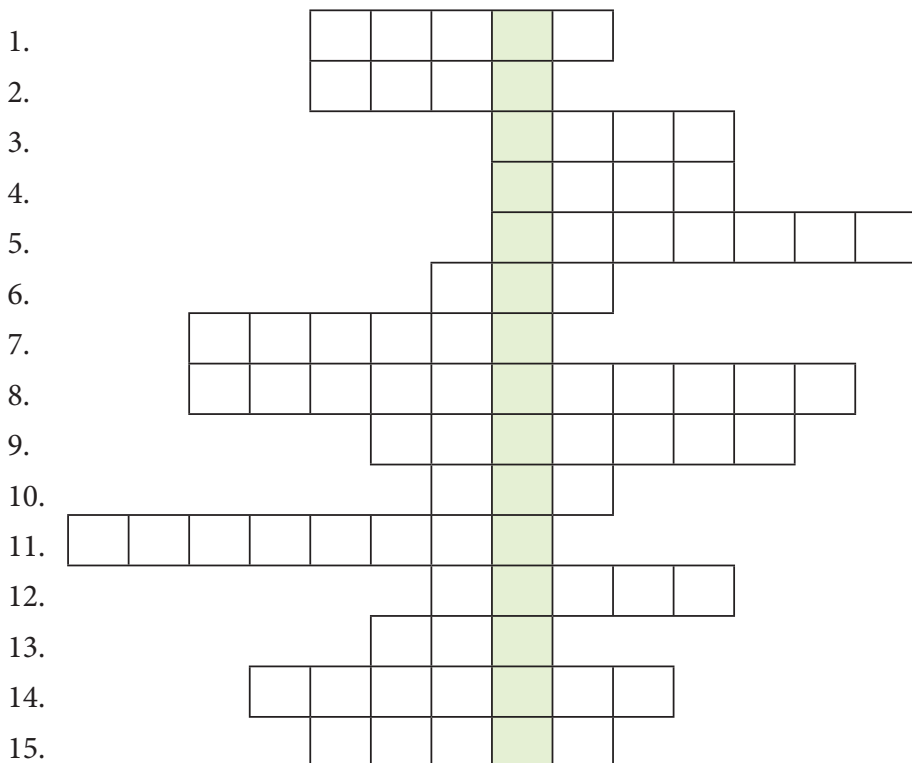
Ale v žabokukovské tajence si můžeme dovolit chovatelské i pěstitelské výstřelky. Vybrali jsme zvířata a rostliny z bible – v závorce najdete i kousek biblického textu. Tajenka skrývá přání Žabokuku pro vaše příští týdny.

1. Jedovatý had, k němuž Jan Křtitel přirovnal farizeje (Plemeno ..., kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem? Mt 3, 7).
2. Obojživelník, který zaplavil faraonův Egypt při jedné z ran (Nil se bude ... hemžit, vylezou a vniknou do tvého domu, do tvé ložnice Ex 7, 28).
3. Zvíře, které v civilu lovili apoštolové a kterým Ježíš zázračně nasýtil zástupy (Je tu jeden

chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ... J 6, 9).

4. Zvíře, které pásli pastýři (Má-li někdo z vás sto ... a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila L 15, 4).
5. Obilnina, o které Ježíš mluví v podobenství (Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasej plevel do Mt 13, 25).
6. Šelma, která je postrachem pastýřů (Jděte! Posílám vás jako ovce mezi ... L 10, 3).
7. Pták, jež dává Ježíš jako vzor bezstarostnosti (Všimněte si...: nesejí, nežnou, nemají komory ani stodoly. L 12, 24).
8. Hmyzí společenstvo, jehož prací se živil Jan Křtitel (Potravou mu byly kobylky a med... Mt 3, 4).
9. Zvíře, které Židé jedí o tradiční velikonoční večeři (Prvního dne nekvašených chlebů, když se zabíjel velikonoční ... Mk 14, 12).
10. Plaz (Hle, dal jsem vám moc šlapat po ... a stírech L 10, 19).

11. Velké zvíře s hrbem (Snáze projde ... uchem jehly než bohatý do Božího království. Mt 19, 24).
12. Pták používaný u Židů jako obětní (Zpřevracel stoly směnárníků a stánky prodavačů ... Mk 11, 15).
13. Domácí čtyřnohý hlídač (Neboť se nesluší vzít chléb dětem a hodit jej ... Mk 7, 27).
14. Zvíře, na kterém vjel Ježíš do Jeruzaléma (Naleznete přivázané ..., na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Mk 11, 2).
15. Květina, o jejíž nádheře mluví Ježíš (Všimněte si ..., jak rostou: nepředou ani netkají – a pravím vám, že ani Šalamoun v celé své nádheře nebyl tak oděn jako jedna z nich Lk 12, 27).

Oratoř bez hudby je jako tělo bez duše

To neříkáme my, to jsou slova Dona Boska. My se jen v tomto smyslu snažíme, aby naše Salesiánské středisko duši mělo. A aby bylo stále plné tónů a melodií. Když se tedy budete ptát, proč je u nás jarní období plné hudebních akcí, koncertů, dílniček a soustředění, je to proto.

Hudební sekci má ve Středisku na starosti Míša Kulísková, ale zdaleka na tuto práci není sama. Děti se totiž setkávají s hudbou už od jednoho roku věku ve Zpívánkách, dále v Hudební dílně, v individuální výuce na klavír, flétnu, housle či kytaru, ve skupinovém hudebním programu a jiných kroužcích, které vedou další zaměstnanci a dobrovolníci.

V hudbě se děti nejen učí tříbit své umělecké citění či smysl pro rytmus. Jde také o důležitý sociální rozměr, na který klademe velký důraz při skupinové výuce. Děti se navzájem učí poslouchat a spolupracovat a zažijí radost ze společné tvorby. Takové zážitky pomáhají i těm, kteří mají například problémy zařadit se do kolektivu nebo vyjadřo-

vat své pocity. Za tímto účelem vznikl v tomto roce program Orffestrion, ve kterém skupina dětí pracuje s hudbou a pohybem, hraje na rytmické nástroje a zpívá.

Podobný program čeká děti na tzv. hudebních soustředěních, kde se navíc hravou formou naučí základy hudební teorie. Sdílení je pro hudební výchovu velmi důležité. Naše melodie by neměly končit mezi čtyřmi stěnami malých hudebních učeben. Proto pořádáme akademie, kde se o hudbu můžeme podělit s rodiči a přáteli a kde se navíc děti dostanou na pódium a zkusí si, jaké to je vystupovat na veřejnosti.

V březnu máme pak pro vás ještě jednu novinku: tou je akce Datel určená pro rodiny. Jedná se o dopolední hudební workshop zaměřený na prohloubení vzájemných vztahů mezi otcem, matkou a dětmi prostřednictvím hudebních aktivit. Tak jako datel léčí stromy (symbol života), tak hudba může podporovat dobré vztahy v rodině.

Nakonec bychom chtěli pozvat vaše děti také na příměstský Hudební tábor, který proběhne od 8. do 12. července v našem středisku. Ať ve vás naše hudba rozeznívá ty pravé struny!

*Za Salesiánské středisko
Anežka Hesová*

Vtipy

„Vy nemáte rohožku, že si chodíš otírat boty k sousedům?”

„Máme, ale nechci ji zašpinit.”

„Tak jsem si koupil kuchařku, abych si mohl uvařit, když manželka není doma,” svěřuje se kámošům pan Ludvík. „Ale nakonec z vaření nic nebylo.”

„Proč?”

„Protože každý recept začínal slovy: Vezměte čistý hrnec!”

Potkají se dva staří přátelé.

„Propána, co to máš s ušima?” diví se jeden.

„Ále, zrovna jsem žehlil, když zazvonil telefon a já zvedl místo sluchátka žehličku.”

„Hm, to je strašné. Ale proč máš ovázané i to druhé ucho?”

„Chtěl jsem zavolat doktora!”

Potkali se dva: „Nazdar Karle, jak se máš, co dělá manželka, kam pospícháš, kolik je hodin, četl jsi dnešní noviny, jak hrála Sparta?”

„Děkuji, dobře, pere, domů, půl osmé, nečetl, 3:2, nazdar.”

Luxusní zaoceánská loď brázdí moře. Zuří bouře a loď se zmítá v obrovských vlnách. Vtom najede na skálu. Naděje na záchranu není žádná. Zsinalý kapitán se vřítí do tanečního salónku, kde se koná společenský seznamovací večírek. Skočí ke kapelníkovi a zděšeně šeptá: „Loď se potápí, honem, loď se potápí!” Kapelník zvedne udiveně hlavu, dlouho přemýšlí a pak povídá kapitánovi: „Nezlobte se, kapitáne, už třicet let hraju všelijaké šlágry, ale tenhle doopravdy neznám!”

Dva přátelé sedí v kavárně. Jeden z nich čte noviny a ten druhý se na něho zlobí: „Jak, prosím tě, můžeš číst noviny, když na tebe mluvím?”

„Velmi snadno. Mám totiž cvik z dvacetiletého manželství.”

*BŮH POTŘEBUJE TVOJE NOHY, BY ZA NEMOCNÝM MOHL JÍT,
BŮH POTŘEBUJE TVOJE RUCE, KDYŽ OBEJMOUT CHCE, POHLADIT.
BŮH POTŘEBUJE TVOJE OČI, SE SMUTNÝM BY ZAPLAKAL,
BŮH POTŘEBUJE TVOJE RTY, ABY S VESELÝMI ZAS SE SMÁL.
BŮH POTŘEBUJE TVOJE SVALY, PRACOVAT CHCE ZE VŠECH SIL,
BŮH POTŘEBUJE TVOJE SRDCE, ABY HO LÁSKOU NAPLNIL.
BŮH POTŘEBUJE TVOJE ÚSTA, KDYŽ POCHVÁLIT CHCE, POVZBUDIT,
BŮH POTŘEBUJE TVOJI MYSL, KDYŽ BLIŽNÍHO CHCE POCHOPIT.
BŮH POTŘEBUJE TVOJI KŮŽI, KTERÁ VNÍMÁ ŽÁR I CHLAD,
TVŮJ NOS, KDYŽ PŘIVONÍ SI K RŮŽI, CÍTIT VŮNI CO MÁ RÁD.
BŮH POTŘEBUJE TVOJE UŠI, ABY MOHL NASLOUCHAT.
BŮH SE V TOBĚ ZAS A ZNOVA ČLOVĚKEM DNES TOUŽÍ STÁT.*

JAN ŠLACHTA